

Tuần Báo Vô Vi

17 tháng 3 năm 2021

Số 542

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Niệm Phật trí mở bằng cách nào?
- 2) Thiền giác là sao?
- 3) Làm thế nào tâm mới mình đạo pháp được?
- 4) Cần hướng thượng hay không?
- 5) Cần niệm Phật ngay trung tâm bộ đầu hay không?
- 6) Người tu thiền bất trung bất tín thì sao?
- 7) Hành xuyên bằng cách nào?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Las Vegas, 25-05-2003 9: 08 AM 1) Hỏi: Niệm Phật trí mở bằng cách nào? Đáp: Thừa niệm Phật giải uất khí, đại trí mở bằng sự thanh tịnh nội tâm. Kệ: Quy nguyên thiền giác cảm hành trình Thực hiện chơn tu tự cứu mình Xây dựng điều lành tâm đạt thức Thực hành chơn pháp trí tâm minh.	Las Vegas, 26-05-2003 6: 34 AM 2) Hỏi: Thiền giác là sao? Đáp: Thừa thiền giác là tư tưởng quân bình tự cảm thức sự trì trệ của chính mình. Kệ: Phân minh rõ rệt đường xuyên tiến Giải tỏa phiền ưu tự cảm phiền Tâm trí khai thông đường tiến hóa Bình tâm nhập định tự tâm yên.
Las Vegas, 27-05-2003 8:40 AM 3) Hỏi: Làm thế nào tâm mới mình đạo pháp được? Đáp: Thừa phải thực hành pháp môn liên tục. Kệ: Thực hành chất phác thức tâm tu Giải tỏa phiền ưu tự giải mù Thức giác chính mình tâm bớt động Quy nguyên thiền giác tự tham tông.	Las Vegas, 28-05-2003 7: 55 AM 4) Hỏi: Cần hướng thượng hay không? Đáp: Thừa rất cần hướng thượng thường xuyên. Kệ: Hành thông hướng thượng thường xuyên tiến Giải tiến không ngừng tự tiến xuyên Thức giác chính mình chuyển các miền Cảm thông đời đạo giải tâm phiền.
TV00, 29-05-2003 6: 45 AM 5) Hỏi: Cần niệm Phật ngay trung tâm bộ đầu hay không? Đáp: Thừa rất cần lưu ý nơi đó rất dễ liên hệ với trung tâm sinh lực cần khôn vũ trụ. Kệ: Khai thông trí tuệ do tâm mình Chuyển hoá thâm sâu tự giác minh Đời đạo song hành quy một mối Thành tâm thực hiện hướng tâm linh.	TV00, 30-05-2003 1:50 AM 6) Hỏi: Người tu thiền bất trung bất tín thì sao? Đáp: Thừa người tu thiền bất trung và bất tín thì sẽ bị hạ từng công tác tâm trí bất an. Kệ: Bất trung điển năng khó đòi dào Loạn thuyết tâm bất ổn khó tiến Mê chấp tình đời rối loạn thêm Thực hành chất phác trí an yên.
San Jose, 31-05-2003 7: 50 AM 7) Hỏi: Hành xuyên bằng cách nào? Đáp: Thừa hành xuyên bằng cách dứt khoát tiến tới không lùi dứt khoát tu tiến. Kệ: Thành tâm hành tiến triển tới luôn Dứt khoát trực thanh không dính liểu Chuyển biến vô cùng sáng chuyển yên Khai thông mến cảm chuyển tiến yên.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 9 (tiếp theo)

...

“Hướng về thanh cảnh tâm linh”: Hướng về sự sáng suốt đời đời của bề trên. Tâm linh chúng ta càng ngày càng cõi mở.

“Giải phân trần trước nơi mình hành tu”: Chúng ta phải giải phân sự trần trước, chính bên trong chúng ta phải thực hành và tu bổ sửa chữa mới có sự tiến hóa được.

“Từ đời qua đạo giải thu”: Từ đời, từ cảnh đời trần trước mà quý, mà qua đạo. Chúng ta bước qua sự quân bình sáng suốt, cũng như thu thập sự sáng suốt bên trên mà giải sự trần trước ra.

“Tinh vi Trời Phật giúp mù tiến thân”: Sự tinh vi sáng suốt của bề trên, của Trời Phật, giúp đỡ cho sự tối tăm chúng ta càng ngày càng tiến hóa. Cơ thể chúng ta càng ngày càng hòa dịu.

“Hành trình tiến giải mỗi phần”: Trong hành trình chúng ta càng ngày càng tu thì càng tiến và mỗi phần đều tiến giải. Mỗi linh căn trụ hóa trong tiểu thiên địa này, phải tiến giải mỗi phần của nó. *“Công bằng bác ái lần lần tiến lên”*: Nó phải hòa hợp với sự công bằng bác ái, chấp nhận tiến để thực hành. Đó nó mới tiến lên!

“Vun bồi ý chí vững bền”: Vun bồi một ý chí sáng suốt vững bền, chúng ta thấy rằng phần hồn bất diệt, chúng ta phải vun bồi ý chí vững bền của chúng ta để mà tu.

“Lập nền căn bản chẳng quên sửa mình”: Lúc nào cũng phải sửa mình. Nếu chúng ta không chịu sửa mình thì không bao giờ tiến. Phải sửa mãi mãi. Giờ phút nào cũng có sự sai lầm của chính mình. Giờ phút nào cũng có sự tăm tối chính mình đã thu hút sự trần trước của thể gian. Chúng ta phải sửa, không nên quên sửa mình. Chúng ta sai chớ chẳng có ai sai.

“Đạo đời học hỏi mới mình”: Từ đạo đến đời, từ đời đến đạo, phải học hỏi mới mình. Không chịu học hỏi, không bao giờ mình. Tự đắc, cho ta là hay, là giỏi, là cao siêu, là anh hùng, chưa chắc là anh hùng, chưa chắc là cao siêu, đều ở trong vòng tăm tối. Chỉ có ông Trời mới dám khoe, chớ chúng ta không có một người nào trong thể gian này dám

khoe được. Người nào khoe là tự giam hãm lấy họ mà thôi.

“Tình thương đạo đức do mình thực thi”: Tình thương và đạo đức do chính mình thực thi mới được. Còn nếu chúng ta không chịu thực thi, cứ ngồi đó nói dóc, nói bừa, nói bậy, nói vô trách nhiệm, thì không bao giờ được, phải thực hành từ li từ tí.

“Nhớ Cha phân giải từ li”: Chúng ta nhớ Đấng Tạo Hóa đã phân giải từ li từ tí cho chúng ta.

“Vô cùng chơn lý đạt vì tình thương”: Vô cùng chơn lý, chỉ có Đấng Tạo Hóa mới có được, xây dựng, giúp đỡ, dìu dắt chúng ta từ giờ phút khắc, để cho chúng ta có cơ hội tiến hóa.

“Hào quang chuyển hóa vô cùng tận”: Hào quang sáng suốt chuyển hóa vô cùng tận, thì sự sáng suốt đó không khác gì một ánh gương để cho chúng ta có cơ hội chiếu, thấy rõ sự sai lầm của chính phần hồn. Vô cùng tận là bao luôn cả đầu lẫn chân của chúng ta. Chúng ta tu trong thanh tịnh, tiến hóa nhẹ nhàng thì chúng ta thấy cái gương đang chiếu chúng ta.

“Tâm mình hành đạo tự lường mà đi”: Tâm chúng ta minh rồi, chúng ta hành đạo. Chúng ta vun bồi sự quân bình để “tự lường mà đi”. Đi tới chớ không bao giờ đứng lại nữa.

“Chớ nên tạo thế sân si”: Tôi thấy nhiều khi bạn đạo ở đây tu hay là bên Mỹ, đâu cũng vậy, khắp thế giới, chỉ giữ pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là giải tiên. Nhưng nay nghe nói biến chế cái này, biến chế cái kia, biến chế cái nọ, không bao giờ biến chế được. Biến chế cái gì cũng giữ Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định. Đó là căn bản rồi. Biến chế cái gì cũng không ăn chung. Cái căn bản nó phải giữ. Giữ Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là đúng theo đường lối của Vô Vi.

Cho nên, chúng ta không nên vì bảo vệ một đường lối, một sự sai lầm nào mà chúng ta chưa ý thức nổi. Chưa thăng tiến, chưa nhẹ nhàng, chưa vị tha, thì chúng ta còn sự kích động và sợ mất cái đạo. Đạo không bao giờ mất! Tôi đã nói đạo là phương pháp của những người đã đau khổ và bề trên chứng minh, truyền giải cho những phần hồn có cơ hội tu. Người

nào tu được pháp này, lượm được pháp này, thì pháp này là đạo của chính bản thân họ. Chớ không phải đạo của ông Tám, ông Tư gì đâu! Sự sáng suốt của họ đã tìm ra đề tu, thì cái đó họ thực hành họ tới, họ thấy nhẹ nhàng cởi mở tiến hóa. Chớ không phải phe này, phái kia, đảng nọ. Không có!

Tôi đã tuyên bố từ bao nhiêu năm nay, mọi người tu về Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này, họ lượm được là cái đạo của chính họ. Họ sửa họ tu. Họ tự tu tự tiến. Thâm tâm họ càng ngày càng sáng suốt. Họ có quyền xem xét người truyền pháp, coi Người đi đúng hay là sai. Đúng thì họ nghe để phân giải nhẹ nhàng, tâm tư được thay đổi tiến hóa.

Họ cảm thấy sự sung sướng nhẹ nhàng để họ theo dõi. Còn như người truyền pháp nói sai, nói bừa bãi, thì họ cảm thấy tâm can nặng nề. Họ không bao giờ chấp nhận, nhưng mà khỏi cần nói ra chi, khỏi lo âu bởi vì mỗi một môn gì của càn khôn vũ trụ đều là công khai. Hữu ích thì người ta theo, vô ích thì tự nhiên người ta phải bỏ. Cho nên, không nên tức giận việc này việc kia. Lúc đó nói rằng trung thành với cái pháp, giữ pháp, thì mình lo giữ, lo tu, lo tiến đi.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỬI THẦY TỪ VIỆT NAM

...ngày 11/04/2003

Kính gửi Ông Tám,

Con tên là N T S, hiện ở VN. Từ ngày biết pháp đến nay con luôn thâm tu thâm tiến một mình. Con chỉ có duyên gặp được chú Ngẫu một lần duy nhất. Con đã cầu nguyện 3 lần trong lúc công phu xin được gặp Ông Tám. Lần cầu thứ ba, con được Ông Tám cho gặp. Khi đó con có nhờ Ông Tám kiểm tra xem con hành pháp có đúng không. Ông Tám vừa kiểm tra xong thì con tỉnh dậy, nên chưa được nghe Ông Tám trả lời.

Khoảng hai tháng qua kéo dài cho đến hôm nay con hay gặp phải trạng thái sau :

Con thường niệm Phật vào lúc nghỉ trưa. Một lúc sau con hay bị đi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Con thấy mình đứng dậy đi qua lại, nhưng nhìn lại thấy mình vẫn nằm tại chỗ. Những lúc đang trong trạng thái đó, con muốn làm một việc gì nhưng đều không làm được, giả sử như tắt quạt máy hay dắt một chiếc xe. Trưa nay cũng vậy, con thấy mình đi ra cửa (nhưng không phải nhà con đang ở) thấy người đi qua, con kêu nhưng họ không nghe, họ đi luôn.

Nhiều lúc vào buổi sáng, đang ngồi đọc sách con lại thiếp đi và gặp trạng thái như trên. Trạng thái trên nhiều lúc kéo dài từ 1 tới 2 giờ.

Kính xin Ông tám giải đáp giúp con, trạng thái trên là tốt hay xấu? Có phải do con hành thiền sai nên mới gặp trạng thái như vậy không ?

Kính chúc Ông Tám khỏe mạnh và sống lâu để dẫn tiến chúng sinh trên con đường giải thoát.

Con,
T S

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

T S N

Ông Tám vui nhận được điện thư của con đề ngày 11/04/2003 được biết vía của con được nhẹ, nên con tiếp tục hành tới thì mọi việc được đều hòa và tiến tới tốt, Phật sự sẽ giúp đỡ con tiến hóa tốt, nên dùng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật liên tục đại trí sẽ được khai triển.

Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Ronneburg, ngày 5 tháng 6 năm 1992
SỐNG VUI HÒA BÌNH

Tự hợp chung vui chuyển tiến trình
Thực hành chơn pháp đạt tâm linh
Khai thông tâm đạo tùy duyên thức
Chung sống an vui tự xét mình.

Xét mình quên bỏ tâm linh
Tu hành khôi phục hành trình quang khai
Mên thương Trời Phật đêm ngày
Giải mê phá chấp đổi thay thế tình
Khai thông khối óc địa linh
Từ quang thu nhận hành trình tự đi
Chẳng còn đại đột nghĩ suy
Từ quang thanh tịnh dự thi cõi trần
Minh tâm kiến tánh lần lần
Trần gian đau khổ góp phần dựng xây
Cảm thông thiên địa vui vầy
Đổi trao, trao đổi tâm này đạt an
Cùng chung học hỏi bạc bàn
Tâm giao quy một pháp an độ đời
Trì tâm tu luyện chẳng rời
Hợp thời thức giác hợp thời thăng hoa
Thương yêu tha thứ phân qua
Đời là tạm cảnh thức xa hiểu gần
Thực hành tu luyện chuyên cần
Giải phân đời đạo ân cần dựng xây
Xa xưa cho đến ngày nay
Trì tâm tu học đổi thay thế tình.

Lương Sĩ Hằng – Vi Kiên

(Nhân dịp khóa "Sống Vui Hòa Bình" tại Ronneburg, Đức Quốc)

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.04 PHẨM KULAVAKA

40. CHUYỆN HỒ THAN LỬA CÂY KEO (Tiền Thân Khadirangara)

Ta thà rơi địa ngục...,

Câu chuyện này, khi ở tại Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về ông Cấp Cô Độc. Ông Cấp Cô Độc đã tiêu hết cho Giáo pháp Đức Phật một số tiền là năm trăm bốn mươi triệu đồng để xây dựng tịnh xá, và ông không nghĩ đến châu báu nào khác ngoài ba ngôi báu Phật, Pháp, Tăng. Trong khi bậc Đạo Sư còn ở Kỳ Viên, mỗi ngày vị triệu phú đi đến tịnh xá ba lần để cúng dường: một vào buổi sáng, một vào buổi trưa, một vào buổi chiều. Ngoài ra, còn nhiều sự giúp đỡ khác.

Ông Cấp Cô Độc không bao giờ đi tay không, ngại các Sa-di hay Tỳ kheo trẻ xem mình có đem gì trong tay không. Buổi sáng ông đem theo cháo, sau buổi ăn sáng đem theo bơ chín, bơ tươi, mật ong, đường mật. Buổi chiều ông đem theo hương liệu, vòng hoa, vải may y. Ngày này qua ngày khác, vị ấy tiêu dùng như vậy, không hạn chế.

Ngoài ra, nhiều người sống bằng nghề buôn bán tự tay trao phiếu nợ, mượn ông tài sản ước lượng một trăm triệu đồng và vị Đại triệu phú không đòi họ trả. Còn những tài sản khác trị giá một trăm tám mươi triệu đồng được chôn cất trên bờ sông. Khi bị gió bão, nước phá vỡ bờ sông, gia sản ấy đã trôi ra biển lớn. Chìm xuống lòng biển là các ghè chậu bằng đồng còn khoá chặt và đóng dấu nguyên xi.

Trong nhà vị triệu phú luôn luôn có phần cơm cho năm trăm Tỳ kheo, nhà vị đại triệu phú giống như cái giếng trong xanh ở ngã tư đường

cho chúng Tỳ kheo, như ngôi nhà cha mẹ đối với tất cả đại chúng. Vì vậy, bậc Chánh Đẳng Giác thường đi đến nhà vị triệu phú. Tám mươi đại Trưởng lão cũng đi đến. Các Tỳ kheo khác cũng đến và đi không thể kể xiết. Nhà vị đại triệu phú có đến bảy tầng lầu, được trang hoàng với bảy cửa gác. Tại cửa gác thứ tư của ngôi nhà ấy, một thần nữ có tà kiến thường trú. Khi bậc Chánh Đẳng Giác vào nhà, thần nữ ấy không ở được trong lầu của mình, đã đem theo mấy đứa con nhỏ xuống ở tại tầng cuối cùng. Khi tám mươi đại Trưởng lão và các Trưởng lão khác đến và đi, thần nữ ấy cũng phải làm như vậy. Nàng suy nghĩ: “Khi Sa-môn Gotama và các đệ tử vào nhà này, ta không được an lạc; ta không thể luôn luôn xuống tầng trệt được. Ta phải làm thế nào để những người ấy không đến nhà này nữa”.

Một hôm, khi người tổng quản đã về phòng an nghỉ, thần nữ ấy đi đến, chói sáng hào quang và đứng lại. Được hỏi:

- Ai đó?

Nàng trả lời:

- Ta là thần nữ thường trú ở cửa gác thứ tư.

- Vì sao nàng đến đây?

- Ông không thấy việc phải làm của vị triệu phú, không nghĩ đến đời sau cho mình, tiêu phí tài sản, làm giàu cho Sa-môn Gotama, không lo buôn bán, không lo làm việc. Ông hãy khuyên vị

triệu phú làm việc của mình, đừng để Sa-môn
Gotama và các đệ tử vào nhà này nữa.
Người tổng quản ấy nói với thần nữ:
- Này thần nữ ngu si, nếu vị triệu phú dùng tài
sản, vị ấy chỉ dùng cho Giáo pháp chư Phật

đưa đến giải thoát. Dù vị triệu phú nắm búi tóc
ta và bán ta làm nô lệ, ta vẫn sẽ không nói gì.
Nàng hãy đi đi.

(còn tiếp)

